జడాన్ని ఆరాధించినవాడు బద్ధుడవుతాడు, చైతన్యాన్ని ఆరాధించినవాడు ముక్తుడవుతాడు

సద్గురు శ్రీ నాన్నగారి అనుగ్రహభాషణములు, 17-6-2001, భగ్గేశ్వరం

ప్రియమైన ఆత్మబంధువుల్లారా,

మనస్సు ఒక భావంమీద లగ్నం చేయటానికి జపం ఉపయోగపడుతుంది. భౌతిక విద్యకైనా, ఆధ్యాత్మిక విద్యకైనా, ఏకాగ్రత, పవిత్రత అవసరం. మన హృదయంలోని జ్ఞానసంపద అనే పెట్టెను తెరచుకోవటానికి ఏకాగ్రత అనే తాళంచెవి అవసరం. మనం ఎంత సాధనచేసినా పురోగతి లేకపోవటానికి కారణము నమ్రత లేకపోవటమే. పవిత్రతవల్ల నమ్రత వస్తుంది. జపంయొక్క ప్రయోజనం ఏకాగ్రతను, పవిత్రతను సంపాదించిపెడుతుంది. ఈశ్వరస్మరణ ఆపిన వెంటనే అహంకారం వచ్చేస్తుంది. దాని వేగం ఆపుచేయటానికే జపం. జపం చేయటంవల్ల శరీరం, మనస్సు స్వాధీనంలోనికి వస్తాయి. మనస్సుకు ఏకాగ్రత పవిత్రత కలుగుతుంది. ఏకాగ్రత, పవిత్రత ఉంటే అన్నీ సాధ్యమే. సాధనలో మనకు ప్రగతి లేకపోవటానికి కారణము మంచి విషయాలను మర్చిపోతాము. మనలో ఉన్న అహంకారంను, గర్వమును గుర్తుపెట్టుకుంటాము. మనకు ఉండవలసినంత వైరాగ్యము లేదు. ఎదుటవారి చూపులతో మనలను అంచనా వేసుకుని చూసుకోకూడదు, మనకు తగినంత విశ్వాసము లేదు. మన మీద మనం విశ్వాసం కోల్పోకూడదు, తరగని విశ్వాసం ఉన్నవాడికి ఆత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది. మీకు మంచిగుణాలు ఉన్నాయి అని ఎవరైనా అంటే వెంటనే మనకు అహంకారం వచ్చేస్తుంది. అది గుణాభిమానం. ధనం, చదువు, అందం, గుణాలు ఇవిఅన్నీ వ్యవహారికము అంటే అనాత్మకు సంబంధించిన విషయములు. వీటితో తాదాప్యంవల్ల అహంకారం పెరుగుతుంది. మీరు కాని దానితో తాదాప్యం చెందినంత కాలము మీరు ఏదైతే అవునో ఆ సత్యము మీకు అనుభవములోనికి రాదు. ఇది చాలా చిక్కు సమస్య. ఈ సమస్యవల్ల మనలో ఉన్న అహంకారాన్ని, గర్వాన్ని మరచిపోవటానికి బదులు నిరంతరం జ్ఞాపకము పెట్టుకుంటాము. అందుకే మనము నమ్రతను విడిచిపెట్టకూడదు. విడిచిపెడితే బంతి పల్లానికి జారిపోయినట్లు ఉన్న స్థితి నుంచి జారిపోయి మన స్వరూపానికి దూరం అవుతాము. నమ్రత కలిగినవారి ముఖాలు చూస్తే చాలా ప్రశాంతంగా ఉంటాయి. అటువంటివారికి వెంటనే నమస్కరించాలనిపిస్తుంది. వాళ్ళకు నమస్కరించటం మనకు పుణ్యప్రదం, కారణం మన మనస్సుకు అంతర్ముఖత్వం వస్తుంది. విద్యవల్ల నేర్చుకునే పాఠాలకన్నా మన జీవితమునేర్పే పాఠాలే ఎక్కువ. విద్యతోపాటు తపస్సు ఉంటే మంచి మనస్సు కలుగుతుంది. అటువంటివారు ఆశీర్వదిస్తే ఎదుటవారికి ఏ కార్యమైనా సఫలం అవుతుంది. ఈ లోకం అశాశ్వతం, దుః

ఖాలయము, పరిస్థితులు మారుతూ ఉంటాయి. జీవితాంతం నువ్వు సర్దుకుపోతూ ఉండాలి. మారనిది నీ హృదయంలోని ఈశ్వరుడే. నిజంకానిది స్థిరంగా ఉండదు. జీవితంలో సర్దుకుపోయేవాడికి స్థిరత్వము వస్తుంది, సహజస్థితిని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకుంటాడు. మనకంటే మంచితనం ఎక్కువ ఉన్నవారితో, మనకంటే చైతన్యస్థాయిలో ఉన్నవారితో సహవాసంచేసి వారికి సేవచేయటంవల్ల నమ్రత వస్తుంది, అన్నీ మనకే తెలుసు అనుకుంటే మహాత్ములు చెప్పిన హితవాక్యములను మన అహంకారం విననివ్వదు. మహాత్ములపట్ల ప్రేమ, వారి వాక్యాలపట్ల గౌరవం లేనివాడికి భగవంతుడి పాదాలు ఆశ్రయించాలనే బుద్ధికూడా కలుగదు. మన అందరికి స్వామికన్నా, స్వామికిఉన్న సొత్తు కావాలి. మనం జడాన్ని ఆరాధిస్తాముకాని, చైతన్యాన్ని ఆరాధించము. జడాన్ని ఆరాధించినవాడు బద్ధజీవి అవుతాడు. చైతన్యాన్ని ఆరాధించేవాడు నిత్యముక్తుడు అవుతాడు. అర్జునుడు కృష్ణపరమాత్మను కోరుకున్నాడు, దుర్యోధనుడు వేలాదిమంది సైన్యాన్ని కోరుకున్నాడు. ఆనాటినుండి ఈనాటి వరకూ మానవమానసం ఇలాగే ఉంది. బైట తళుకులు, బెళుకులు చూసి మోసపోతారు జీవకోటి అంతా. మానవ మానసానికి ప్రతినిధి దుర్యోధనుడు. భక్తుడు కోరుకునేది చైతన్యంను. భక్తుడు కానివాడికి కావలసింది ప్రకృతి, జడం. చైతన్యాన్ని ముందుపెట్టుకుని జీవించేవాడు ముందుచూపు గలవాడు. జడాన్ని, జీవుడిని ముందుపెట్టుకుని జీవించేవాడు ముందుచూపు లేనివాడు. అందుకే ముందు భగవంతుడి తర్వాతే మనంగా జీవించాలి. అర్జునుడికి కృష్ణుడిపట్ల ఉన్న ప్రేమ, గౌరవం మనకూ ఉంటే మన జీవితానికికూడా సారథి కృష్ణుడే.

మానవుడు ఏ వృత్తిచేసినా సుఖం కోసమే. శాస్త్రం చెప్పింది వాడి బుర్రకు ఎక్కదు. వాడికి అనుభవం అయ్యేవరకూ ఒక విషయమును వదలి ఇంకో విషయమును పట్టుకుంటూ ఉంటాడు. కొంతమందికి వాళ్ళకు తట్టదు ఎవరైనా చెపితే వినరు. కొంతమంది వాళ్ళకు తట్టకపోయినా పెద్దలు చెప్పింది వింటారు. వయోవృద్ధులు చెప్పింది వినాలి, కారణం వారు జీవితానుభవంతో చెపుతారు. అందుకే వశిష్టుడు చెప్పింది విని దశరథుడు లోకకళ్యాణం కోసం రాక్షససంహారం చేయుటకు శ్రీరాముడిని విశ్వామిత్రుడి వెంట పంపిస్తాడు. హృదయంలోనికి వెళ్ళటం సామాన్యముకాదు. ఎంతో తపోబలం కావాలి. శాంతి స్థానం నీ హృదయంలోనే ఉంది, అయితే ఆత్మజ్ఞాన సముపార్జనకు నీ బుద్ధి అనే దీపం సహాయంతో ముందుకు నడు అన్నాడు బుద్ధుడు. భగవంతుడు బాహ్యప్రక్రియలు చూడడు. మీ హృదయంలో ఏమిఉంది అని చూస్తాడు కాని మీ చేష్టలకు మోసపోడు. మీరు ఎంతో మంచివారని మీరు అనుకోవచ్చు. భగవంతుడు ఎంతోకొంత పరీక్షకు గురి చేయకుండా మీకు జ్ఞానం ఇవ్వడు.

సాధనలో ఎవరు విజయం పొందుతారంటే బైటప్రపంచాన్ని, లోపలప్రపంచాన్ని జయించినవాడు విజయం పొందుతాడు. అయితే పొందవలసిన దానిని పొందాలి అంటే తొలగించుకోవలసినవి తొలగించుకోవాలి అనే తపనతో సాధన చేసేవాడే బైట ప్రపంచాన్ని లోపలప్రపంచాన్ని జయించగలడు. భక్తుడికి బైట ఆధారాలు అక్కరలేదు. బైట ఆదారాలమీద జీవించేవాడు భగవంతుడికి భక్తుడు కాదు, సైతాన్‌కి భక్తుడు. వ్యాసమహర్షి ఏమన్నారంటే వయస్సు పెరిగేకొద్ది సహజంగా సౌందర్యం ఎలా తగ్గిపోతుందో అదేవిధంగా కోరిక పెరిగేకొద్ది బుద్ధి సూక్ష్మతను చంపేసి సిగ్గుకూడా నశించిపోతుంది. అసూయ పెరిగేకొద్ది ధర్మాధర్మ విచక్షణ నశిస్తుంది. గర్వం పెరిగేకొద్ది అన్నిరంగాల్లో పతనం అయి యోగభ్రష్టుడవు అవుతావు అన్నారు.

మనం అంతా ఆత్మే కదా! మరి యోగం ఎందుకు? అంటే పతాంజలి మహర్షి ఏమన్నారంటే యోగః చిత్తవృత్తి నిరోదః అన్నారు. కారణం మీ మనస్సును బాహ్యముఖపరచి, మీ స్వరూపానికి దూరం చేసే తలంపులను నిరోదించటమే యోగంయొక్క లక్ష్యం. పెళ్ళి అయిన కొత్తలో అత్తగారు తిట్టినమాట జ్ఞాపకంవస్తే, ఆవిడకు వేద్దాము అనుకున్న మామిడిపండు వేయటము మానేస్తాము. జరిగిపోయిన సంఘటన చిత్తవృత్తి రూపంలో వచ్చింది. ఆ వృత్తిని నిరోదించటమే యోగము. ఆ చిత్తవృత్తిని నిరోదించకపోతే మనస్సుకు తూకం పెరగదు. తూకంలేకుండా హృదయాంతరాళంలోనికి వెళ్ళలేవు. అహంకారంకూడా ఒక తలంపే. ఆ తలంపును తృప్తిపరచకుండా నిరోదించగలిగితే మానసిక ఆరోగ్యం కుదుటపడి, శారీరక ఆరోగ్యంకూడా బాగుంటుంది. మనోప్రవాహానికి ఎదురు ఈదితే మనోమూలంలోనికి వెళ్ళగలం, అక్కడే ఈశ్వరుడు ఉన్నాడు, ఆయన స్వరూపమే సుఖం, శాంతి.

అతిగా స్నేహాలు బంధిస్తాయి. అదేవిధంగా కొన్ని తలంపులు బాగా పీడిస్తాయి. పాములు, తేళ్ళు బాధ కలిగిస్తాయి అని తెలిస్తే పట్టుకుంటారా? మీ శరీరంమీద కండచీమలు పాకుతూఉంటే ఉంచుకుంటారా? దులిపేస్తారు. అలాగే బాధకలిగించి, పీడించే చెడుతలంపులనుకూడా వదిలేయమంటున్నారు. తెలియక ఇంతకాలం పట్టుకున్నారు. అవి బాధించి పీడిస్తున్నాయి అని అర్థం అయ్యాకకూడా పట్టుకుంటారు ఎందుకు? వదిలేయండి అన్నారు పుట్టపర్తి బాబా. సుఖం అనేది హృదయంలోనే ఉంది, బైట ఎక్కడా లేదు అని నీకు ధృడ విశ్వాసము కలిగేవరకూ తలంపులను విడిచిపెట్టలేవు. తలంపులు విడిచిపెట్టిన మనస్సు మాత్రమే హృదయాభిముఖంగా ప్రయాణం చేస్తుంది.

ప్రతి నామానికి శక్తిఉంది. ఆ నామం మీ మనస్సును నిరోధించి మిమ్మల్ని పరమపవిత్రుల్ని చేస్తుంది. ఏ రూపమైనా బేధంలేదు, అయితే మీ మనస్సు అక్కడ నిలబడాలి. నిరంతరం,

జీవితం పొడవునా, చివరి శ్వాసవరకూ, మీలోపలఉన్న దోషాలు అన్నీ నశించేవరకూ నామం జపించటం వలన ఆజపం ధ్యానస్థితికి దారితీసి హృదయంయొక్క లోతులకు తీసుకువెడుతుంది. అప్పుడు తెలుస్తుంది ఇంతకాలం మనది సహజస్థితే అయినప్పటికి అసహజస్థితిలో ఉన్నాము అని. మన హృదయంలోని ఆత్మ నిరంతరం జపిస్తుందని అప్పడు అర్థం అవుతుంది. ఆత్మే గొప్ప మంత్రం. అది లోపల నిరంతరం జపం చేస్తూనే ఉంటుంది. ఆ జపాన్ని గ్రహిస్తే ఈ జపాలుతోటి పనిలేదు. ఆ సహజజపం అందేవరకూ ఏదోఒక రూపమును ఆరాధించి ఆ నామమును జపించాలి. నామమును చేయగా, చేయగా ద్వైతప్రపంచంతో సంబంధం తెగి అద్వైతానికి దారిచూపిస్తుంది, హృదయంలోని జపం అందుతుంది అదే నామసిద్ధాంతము. ఆ జపం అందేవరకూ ప్రయత్నం చెయ్యి. అక్కడకు వెళ్ళాక ప్రయత్నం చేసేవాడు జారిపోతాడు. ఇప్పడు ప్రయత్నం చేయకుండా ఉండలేరు. అప్పడు ప్రయత్నం చేద్దాము అంటే చేసేవాడు ఉండడు. జపం ఎవరు చేస్తారు? మనస్సే చేస్తుంది. ఆ మనస్సే హృదయంలో ఐక్యం అయినప్పడు ఇంక ఎవరు జపం చేస్తారు.

భగవాన్‌ను మీరు ఎప్పడూ బైటే ఉంటారు లోపలకు వెళ్ళి జపమో, ధ్యానమో చేసుకోరాదా అంటే, బైట ఉన్నవాడు లోపలకు వెళ్తాడు, లోపలున్నవాడు బైటకువస్తాడు. దేహాభిమానం ఉన్నవాడికి లోపలా, బైటా. దేహంలోపల నేను ఉన్నాను, దేహంబైట లోకం ఉంది అని ఆత్మ అనుకోదు. జీవుడే అనుకుంటాడు. ఆత్మకు అంతా తానే. ఇంక లోపలా, బైటా ఏమిటి? నాకు బైట ఉంటే కదా! లోపలకు వెళ్ళటానికి అన్నారు భగవాన్. అహంకారం నశించాక అంతటా తానే. నరకంకూడా స్వర్గమే. దేవతలకు, త్రిమూర్తులకు, యమధర్మరాజుకుకూడా అసూయ కలుగుతుంది మనల్నిచూస్తే అది ఆత్మానుభవ వైభవము. మనకు నేను అనగానే లోపలే ఉన్నామనిపిస్తుంది కాని బైట ఉన్నామని అనుకోము. మన అస్థిత్వాన్ని దేహానికే పరిమితం చేసుకుని ఈ దేహమే నేను, దేహమే ఆత్మ, దేహమే సర్వస్వము అనే మూలతలంపుమీదే ఆధారపడి జీవించటంవల్ల బైటలేము అనిపిస్తుంది. ఆ మూలతలంపే అహంకారము. అదే బుద్ధుడు చెప్పింది నీ బుద్ధి అనే దీపాన్ని పట్టుకుని దాని చేష్టలుచూడు అన్నారు. ఎందుచేతనంటే ఆ మూలతలంపు మూలంలోనే ఈశ్వరుడు ఉన్నాడు. ఆ చైతన్యప్రవాహంలో కలసిపోతే నీకు ప్రయత్నంతో పనిలేదు, కారణం ఆత్మ అప్రయత్నంగానే ఉంటుంది. అక్కడ ఉండగలిగితే యుగాలు క్షణాలు కింద ఉంటాయి. ఆ సహజస్థితి రావాలంటే నీ మనస్సుని కాదు, ఈశ్వరుని వాక్యం ప్రమాణంగా జీవించు. సత్వగుణాన్ని అభ్యసిస్తూ ఏక్షన్ పెంచుకుంటూ, రియాక్షన్ తగ్గించుకుంటూ, ఈశ్వరానుభవం పొందటానికి నువ్వుచేసే పని నిజమైన పని. మిగతాది అంతా పనేకాదు. అందుచేత పని విడిచిపెట్టవద్దు. పనిలోఉన్న కర్తృత్వాన్ని

విడిచిపెట్టు. ఏదైనా పని నీద్వారా అయినా సంకల్పం ఆయనది, పరికరాలు ఆయనవి, శక్తి ఆయనది, చేసింది ఆయన, ఆ పనిఅంతా నారాయణుడే. నువ్వు ఎక్కడ ఉన్నావు? చేసినపని గుర్తుచేసేది అహంకారము, కారణం దానికి అదే ఆహారము. అలా చేసినపని మర్చిపోకుండా గుర్తుచేసుకుంటూ తలమీద మోస్తూఉంటే అహంకారం పెరిగిపోయి ఆత్మవైపు ప్రయాణించనివ్వదు, ఎందుచేతనంటే దాని అస్థిత్వం పోతుందని. ఏదైనా ఒకపనిచేస్తే లోకానికి, మీకు ఉపయోగపడుతూ అదేపని మీ మోక్షసముపార్జనకు సహకరిస్తే అది నిజమైనపని అన్నారు వివేకానంద. అందుచేత దేహయాత్రకు సరిపడ పనిచేసుకుంటూ మిగతా సమయంఅంతా ఈశ్వరునికోసం జీవించి, ఆయనను పొందటానికి ప్రయత్నం చేయాలి. మన అజ్ఞానమును వ్యాపింపచేయుటమే మనపని. మనపేరు అంతటా వ్యాపించిపోవాలి అనే గొడవేకాని మనకు జ్ఞానంగొడవలేదు. శ్రీరాముడు పర్ణశాలలో లక్ష్మణుడితో ఎక్కడ నివాసయోగ్యంగా ఉంటుందో ఆలోచించి ఒక కుటీరము నిర్మించు అంటాడు. మీరుఇలా చేయమంటే చేస్తాను. కాని ఆలోచించి నీకు తోచినవిధంగా చేయమని చెప్పి, అప్పడే నన్ను అంతపెద్దవాడిని చేయకండి అంటాడు లక్ష్మణుడు. అది బుద్ధిమంతుడి లక్షణం, అదే శరణాగతి. జీవలక్షణాలు పెట్టుకుని స్వతంత్రుడిని అయ్యాను అనుకుంటే ఎందుకూకాకుండా పోతారు ఎవరైనా. మానవరూపంలోఉన్న ఈ సర్పాలకా ఆత్మజ్ఞానం అన్నాడు యేసు. ఈశ్వర సంకల్పాన్ని గౌరవించి తీరాలి, మనకు ఎన్ని Ph.D.లు ఉన్నా ఈశ్వరసంకల్పాన్ని గౌరవించేబుద్ధి లేకుండా, ఆయన పాదాలు ఆశ్రయించకుండా పవిత్రులంకాలేము, మనస్సు అణగదు, ఈశ్వరుని స్వరూపం వ్యక్తంకాదు.

భగవాన్ జీవితం అమృతమయము, భగవాన్ కుడిచేతికి క్యాన్సర్‌వ్యాధి వచ్చింది. వైద్యులు ఎంత ప్రయత్నించినా తగ్గించలేకపోయారు. అప్పడు డాక్టర్స్ భగవాన్‌తో అంటారు ఈ క్యాన్సర్‌వ్యాధి తగ్గించటం మావల్లకాలేదు. మీరు ఒక్కసారి ఈ క్యాన్సర్‌వ్యాధి తగ్గిపోవాలని స్మరించండి తగ్గిపోతుంది అన్నారు. భగవాన్‌కు ప్రత్యేక సంకల్పంఅంటూ ఏమిలేదు. ఈశ్వరసంకల్పమే ఆయన సంకల్పము. నాకు ఒకదేహం ఉందని, దానికి రెండుచేతులు ఉన్నాయని, అందులో ఒకచేతికి క్యాన్సర్‌వచ్చిందని అనుకునేవాడు ఉంటే, అనుకోకుండా ఎలా ఉంటాను? మీరు చెప్పకుండానే, వాడే తగ్గిపోవాలని అనుకునేవాడు. మరి అనుకునేవాడు లేడే, వాడు ఎప్పడో నశించిపోయాడు. అయితే ఇక్కడ ఉన్నవాడు ఎవరు? అని మీరు అడగవచ్చు. ఇక్కడ ఉన్నవాడిగురించి మీకుచెప్పినా ఇప్పుడు మీకు అర్థంకాదు అన్నారు భగవాన్. ఈశ్వర సంకల్పాన్ని గౌరవించేవాడే భక్తుడు, యోగి అవుతాడు.

ఒకసారి మాట ఇచ్చామంటే ఎవరికైనా చివరివరకూ పోషించుకోవాలి. ఇచ్చినమాట

పోషించుకోవటంకూడా ధర్మాచరణలోకి వస్తుంది. శంకరాచార్యులవారు నా తల్లికి నేను ఏమి సేవచేయలేదు కాని ఆవిడ దేహం విడిచిపెట్టే సమయంలో నీ సమక్షంలో ఉంటానని ఒకేమాట ఇచ్చాను. ఆ మాట పోషించుకోటానికి ధర్మాధర్మ విచక్షణ తీసుకురాక, నా తల్లి దహనసంస్కారములు చేయనివ్వండి అన్నారు గ్రామస్తులతో. అదేవిధంగా రావణాసురుడ్ని వధించిన తరువాత అతని ఐశ్వర్యంచూసి లక్ష్మణుడు ఈ ఐశ్వర్యం అంతటికి మన అయోధ్య సరిపోదేమో అంటాడు. ఎంత ఐశ్వర్యంఉన్నా భరతుడికి ఇచ్చిన మాటప్రకారం అయోధ్య వెళ్ళటం మన ధర్మం అంటాడు శ్రీరాముడు. ధర్మోరక్షతి రక్షితః, కించిత్తు ధర్మాన్ని ఆచరించినా ఆ ధర్మం మరణానంతరం చీకటిలోకాలకు వెళ్ళకుండా కాపాడుతుంది. ధర్మాన్ని ఎవరైతే ఆచరిస్తున్నారో వారిని ఎవరైనా పాడుచేయాలని చూసినా ధర్మస్వరూపమైన ఈశ్వరుడు ధర్మాన్ని ఆచరించేవారిని సర్వావస్థలలో రక్షిస్తూనే ఉంటాడు. దుర్యోధనుడు ధర్మరాజును పట్టి బంధించి నా పాదాలచెంత పడేయమని ద్రోణాచార్యులవారిని వరం కోరుకుంటాడు. ద్రోణాచార్యుడు బంధించి అప్పగిస్తానని మాట ఇస్తాడు దుర్యోధనుడికి. కాని యుద్ధరంగంలో ప్రవేశించాక తెలిసింది ద్రోణాచార్యునికి, మాటఅయితే సులభంగా ఇచ్చానుకాని కృష్ణార్జునులు ఉన్నంతకాలం అది సాధ్యంకాదని దుర్యోధనుడితో చెపుతాడు ద్రోణాచార్యుడు.

అన్ని భయాల్లోకి పెద్దభయం మరణభయం. కారణం మన మరణానంతరంకూడా ప్రయాణం ఉంటుంది. అయితే ఆ ప్రయాణంయొక్క గమ్యం మనకు తెలియదు. అందుకే మరణం అంటే భయం కలుగుతుంది. మరణం అనేది శత్రువుకాదు మిత్రుడే. మరణం జీవితంలో ఒకభాగం మాత్రమే. అంచేత మరణంఅంటే భయపడకూడదు. మరణంఅంటే ఏమిలేదు శరీరాలను మారుస్తుంది, సాధన చేసుకోవటానికి మంచి అవకాశాలను కల్పిస్తుంది. ఒక్క బలహీనతచాలు పతనం అవ్వటానికి. ధర్మరాజు ధర్మాన్ని ఆచరించేవాడే అయినప్పటికీ జూదంఆడే ఒక్క బలహీనతవల్ల రాజ్యాన్ని కోల్పోయాడు. అదేవిధంగా మనస్సు బాహ్యాముఖమై పునర్జన్మను తీసుకురావటానికి ఒక్క వాసనచాలు. జపం చేయటంవల్ల పునర్జన్మకు కారణమయ్యే వాసన నశిస్తుంది.